„Az embernek kötelessége a tudása legjavával előremozdítani azt, hogy az Universitas még jobb hírű legyen."

Beszélgetés Dr. Czúcz Ottó alkotmánybíróval, egyetemi tanárral

– Ön is a szegedi jogi karon végezte el tanulmányait. Hogyan emlékszik vissza a hallgatóként itt töltött évekre?

– Az még egy egészen más jellegű jogi kar volt annak idején. Kisebb és áttekinthetőbb volt, az emberek sokkal jobban ismerték egymást, a felettünk és alattunk járók között is voltak barátaink. A legsokrétűbb kapcsolataim persze a csoporttársaimmal voltak. A kapcsolatoknak ez a mélysége mintha hiányozna a mai hallgatók életéből. Életemnek ez a szakasza fantasztikusan kellemes volt. Intenzíven éltem meg ifjúságomnak ezeket az éveit.

– Mennyire intenzíven?

– Ilyenkor szokott az ember mindenféle szerelmekbe esni, mindenféle nagy barátságokba bonyolódni, ezek maradandóan részei az életünknek. Az évfolyamunk nagyon jó volt, egymással baráti, évődő, cukkoló viszonyban voltunk, de nagyon összetartó csapat alakult ki. Azóta is többségükkel tartjuk a kapcsolatot, és viszonylag gyakran összejárunk. Ez a többi évfolyamra annyira nem volt jellemző akkoriban sem. Nagyon kellemes emlékekkel tekintek vissza ezekre az évekre!

– Hogyan döntött a katedra mellett?

– A végzést követően a Munkaügyi Minisztériumba kerültem Budapestre, így közhivatalnokként kezdtem a pályámat. Három éves budapesti munka után visszajöttem Szegedre, mert megüresedett egy státusz. Az egyetemen néhány száz forinttal kevesebb fizetést kaptam ugyan (s az akkoriban nem kis összeg volt), de úgy döntöttem, engem az itteni munka jobban ér-

McDonald's Aktuális ajánlat: 6⁰⁰-9⁰⁰-ig két sajtburger 200 Ft
Kárász u. 11.

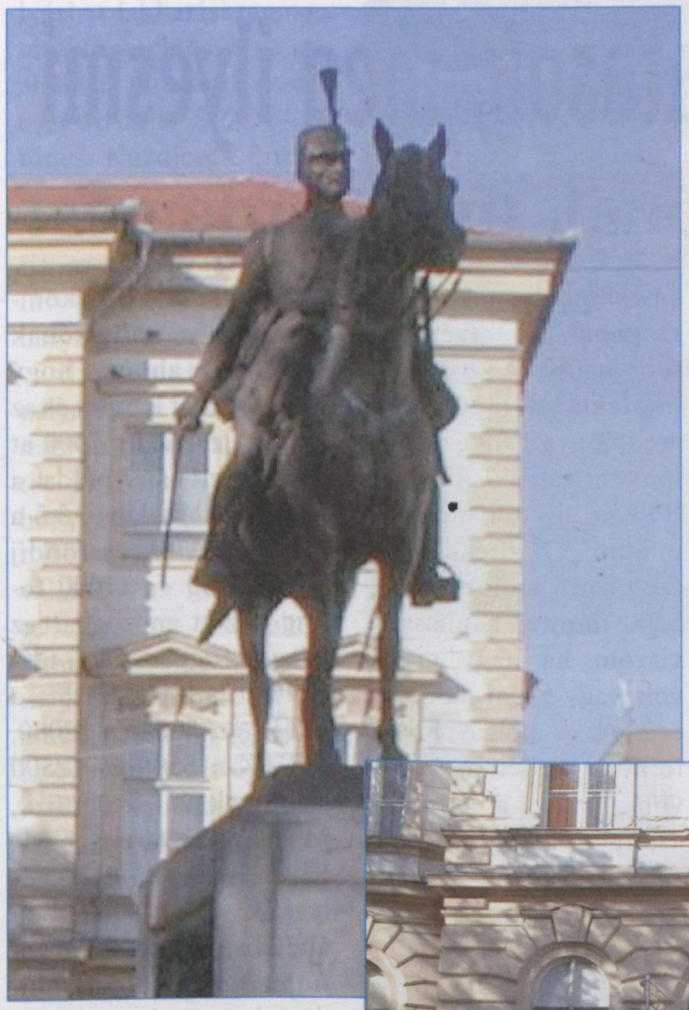

dekel. Kötetlenebb a témaválasztás lehetősége, fontos az azonnali visszajelzés a hallgatók részéről, illetve sokkal szabadabb a légkör. Ezt csábított vissza az egyetemre.

– Sok végzős hallgató Szeged, mint város miatt marad itt, vagy jön vissza. Szeged nem vonzotta vissza?

– Akkoriban nem nagyon szerettem a székesfőváros rohanó életritmusát. Ehhez képest a szegedi életforma egy kicsit nyugalmasabb, lassabb volt, ez pedig jobban megfelelt a habitusomnak. Igen, ez is nagy vonzerőt jelentett. Döntésemben ez is biztos szerepet játszott.

– Visszatérve az Egyetemre hogyan érezte magát a másik oldalon, nem hallgatóként, hanem oktatóként?

– Nekem ez a váltás nem volt olyan drámai. Három évig más területen dolgoztam, ezért nekem nem kellett oktatóként szembenéznem az előző évi hallgatótársaimmal. Három év után nem jelentkeztek olyan élesen a különbségek, mint amikor az ember egyik pillanatról a másikra kerül a katedra egyik oldaláról a másikra. Ennyi idő elteltével ez nem volt olyan feltűnő, és intenzíven megélt érzés. Kezdetben amúgy is csak kis csoportokkal kezd az ember, gyakorlatokat vezet. Fokozatosan kerül be az új oktató az egyetemi teendők fő sodrába. Így ez nem okozott gondot.

– Szakmai pályafutása alatt mire eddig a legbüszkébb?

– Ezen nem szoktam törni a fejem. Sosem állítottam fel sorrendet, értékrendbeli listát. Az az igazság, hogy nem is annyira a múlt foglalkoztat, hanem az előttem álló megoldandó feladatok azok, amelyek érdekelnek. Sok tanulmányom, könyvem jelent meg, de ezek már lezárt részei az életemnek. A még megoldatlan feladatok hoznak lázba, vagy kergetnek a kétségbeesés határára, ezek azok, amik kitöltik az életem jelenlegi időszakát. A múltat megváltoztathatatlan, lezárt dolognak tartom, és nem is nagyon foglalkoztat, hogy hogyan alakultak, és mik is voltak az akkori események. Mindössze arra törekszem, hogy lehetőleg ne kövessem el korábbi hibáimat. A jelen dolgai érdekelnek, most például az Universitas sorsa foglalkoztat. Nagyon fontos időszakban van most az egyetem. Nemcsak a szerkezeti változások miatt, hanem mert tartalmilag is nagyon fontos átalakulásoknak kell végbemenni. Az embernek egyetemi oktatóként kötelessége a tudása legjavával előremozdítani azt, hogy az Universitas tökéletes legyen. Fontos, hogy az Egyetem egy nagy kvalitású, az egész kontinensen elismert intézmény legyen. Ebben a jelenleg rendkívül gyorsan változó világban nagyon sok tennivalónk van, és ezekkel kell, hogy foglalkozzon az ember lélekben és gyakorlatban is. Most ez köti le az egyetemen töltött időmet.

– Szereti a kihívásokat?

– Igen, azt gondolom, hogy ezek tartják az embert formában. A kihívások megtanítják az embert arra, hogyan kell fontos ügyekben jól reagálni. Karban tartják az embert. Szerintem ezek jó részei az életünknek.

Árvai Mara